

handlet om den i Udvalget, men at man har fundet den af forskjellige Grunde mindre heldig. For det første anseer man det ingenlunde for uvigtigt, at der ved Clausulen nævnes, at det ved indtrædende Vacance bliver ved Lov at bestemme, om Posten skal udgaae eller vedblive; thi derved gives der de forskjellige Dele af den lovgivende Magt Leilighed til at yttre sig og at afgive deres Stemme angaaende enhver af de omhandlede Poster. Derimod ikke dette Udtryk brugtes, men det blot hed, at „det skulde ved indtrædende Vacance komme under nærmere Overveielse, om denne Post skulde udgaae eller vedblive“, saa vilde det muligen kunne fortolkes derhen, som om der var overladt den ene Green af den lovgivende Magt en Myndighed, som man derimod har villet forbeholde Completeret af den lovgivende Magt. Dette med Hensyn til Udtrykket „Lov“, imod hvilket det ærede Medlem har fundet at erindre. Med Hensyn til det andet af ham i Forslag bragte Udtryk, nemlig „at det skal afgjøres, om den vacante Gage skal bortfalde,“ hvilket han vil give Fortrinet, fordi det egentlig vedkommer Rigsdagen at bestemme Gagen og derimod Regjeringen, den executive Magt, at besætte Embederne, saa har man med Overlæg ikke villet benytte dette Udtryk, fordi man fandt det støvende ligesom at provocere den executive Magt til at besætte et Embede, med Hensyn til hvilket man i Rigsdagen var i Tvivl, om det burde besættes eller ikke, og, da enhver mulig Collision imellem de forskjellige Deeltagere i Magten bør undgaaes, saa havde man troet, at, hvis en saadan Bestemmelse, en saadan Clausul, som den hidtil brugte eller en, som lignede den, burde finde Anvendelse, da burde det hellere antydes paa den Maade, som steet er ved hvad Udvalget har foreslaaet, end ved ligesom at lade den executive Magt i Uvisshed om eller aldeles i Uvidenhed om, at en saadan kunde være paatænkt, og derefter, naar en Besættelse fandt Sted, at nægte Gagen til den af Regjeringen udnævnte Embedsmand. Dette er, hvad jeg paa Udvalgets Vegne har maattet erindre med Hensyn til hvad der først af det ærede Medlem er omventileret. — Hvad dernæst angaaer hans Uttringer om, at den første

Pasfus i § 28, hvori det hedder: „de ved Finantsloven for Finantsaaret 1850—51 tagne Bestemmelser om Besættelser ved indtrædende Vacancer og lignende Forbehold, skulde ogsaa være gjældende for Finantsaaret 1851—1852“, da har der i Udvalget ogsaa fundet en Forhandling Sted angaaende denne Gjenstand, og Udvalget var isærdeleshed i Begyndelsen meget stemt for, at denne Pasfus af Paragraphen burde udgaae. Den burde udgaae af de Grunde, som det ærede Medlem har anført, fordi det virkelig, isærdeleshed naar man tænker sig denne Bestemmelse overført ogsaa i paafølgende Finantslove, vilde være et næsten uoverkommeligt Arbejde for Bedkommende, ikke alene i Thinget, men ogsaa udenfor Thinget, at vide Besked om saadanne Forbeholdenheder, som være tagne med Hensyn til de under Finantsloven omhandlede Gjenstande. Aarsagen, hvorfor Udvalget imidlertid ikke i sin Betænkning berørte denne Gjenstand, var, at denne Pasfus egentlig var forelagt Folkethinget af Regjeringen; der findes den samme Bestemmelse i Lovudkastet, saaledes som det er forelagt i Folkethinget af Regjeringen, og, da der ikke har været discuteret om det i Folkethinget, saa frygtede man for, at man, ved at udstryge denne Bestemmelse, skulde hos det andet Thing kunne vække Tvivl, om der da ikke, hvad der vist ogsaa kunde være Anledning til, i den nærværende Finantslov burde optages endeel og maafee alle de Bemærkninger, som findes i den for det nu forløbne Aar, hvilket atter vilde give Anledning til endeel vidtløftige Underføgelser og en Drøftelse af Spørgsmaalet, som man frygtede for i den Grad vilde besvære Thingene og forlænge Opholdet, at man troede, at det vilde være rigtigt med Hensyn til det Finantsaar, som nu forestaaer, at lade denne Bestemmelse vedblive. Man var saa meget mere tilbøielig dertil, som man antog, at de udnævnte Statsrevisorer vilde finde Anledning til at underkaste dette Spørgsmaal en nøiagtig Drøftelse, og man ventede ikke alene i denne Retning, men ogsaa med Hensyn til Finantslovens Affattning i det Hele, fra Statsrevisorerne saadanne Bink, saadan Vejledning, som med Hensyn til de paafølgende Finantslove